

**ON NEIXEN
LES OMBRES**

DAVID LOZANO

edebé

periscopi

**ON NEIXEN
LES OMBRES**

DAVID LOZANO

**ON NEIXEN
LES OMBRES**

edebé

© David Lozano, 2020

© Ed. Cat.: Edebé, 2020

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Disseny de la col·lecció: Book & Look

Fotografia de coberta: Shutterstock / Alex Guevara

1a edició, febrer 2020

ISBN: 978-84-683-4694-6

Dipòsit legal: B. 582-2020

Imprès a Espanya

Printed in Spain

EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*Als meus pares, per donar-me el que soc, i a qui em
va introduir al menjar xinès, per ser un suport constant.*

*A tots els que, un dia, desapareixen de les seves vides.
Amb l'íntim desig que, tard o d'hora, aconseguixin
trobar el camí per tornar a casa.*

«Alguns indrets parlen amb la seva pròpia veu.
Alguns jardins llòbrecs demanen a crits un assassinat;
algunes mansions ruïnoses demanen fantasmes;
algunes costes, naufragis.»

Robert L. Stevenson

Setze dies abans...

Camelot és el seu joc de rol preferit sobre batalles medievals. El seu personatge es diu Ralph. Esvelt, de cabells molt clars que li cauen damunt de les espatlles i armat amb un arc, com correspon a la seva raça èlfica, recorre la pantalla de l'ordinador avançant per un barranc entollat de sang. Allà s'acaba de lliurar una batalla ferotge. El Ralph camina entre troncs gruixuts, esquivant multitud de cadàvers de monstres i d'armes escampades que no pot atrapar.

Com que li fa por trobar-se amb una emboscada, l'Álex opta per canviar la direcció de les passes de la seva rubicunda criatura, però no arriba a teclejar l'ordre oportuna; al requadre del xat del joc, a la part inferior esquerra de la pantalla, li acaba d'arribar un missatge:

«Entrem al castell, t'hi apuntes?»

L'Álex badalla; tot i que la proposta l'atrau, és tard i està molt cansat, i per això decideix contestar als membres del seu *guild*, els seus aliats en el combat, que passa del pla i que ja es retira per aquella nit. Guia el ratolí per tancar les finestres corresponents encara que, abans d'apagar l'ordinador, li ve de gust visitar uns minuts un altre xat conegut sobre el joc. Aleshores arribarà el moment de saludar alguns amics que no ha detectat durant la partida.

Un cop a la pàgina que buscava, l'ordinador li exigeix un *nick*. L'Álex encara no en té registrat cap en particular, de manera que en fa servir un que li va cridar l'atenció al mateix xat dies abans, *Necronomicon*, títol d'un tenebrós llibre sobre els morts, inventat per l'escriptor estatunidenc Lovecraft. L'Álex el coneix perquè és un apassionat de les històries de por. Tecleja aquell nom i espera a veure si l'ordinador li admet, cosa que fa al cap de pocs segons: tampoc està protegit.

De seguida apareix a la pantalla el requadre central de diàlegs, en el qual neixen les paraules a borbolls, i a la seva dreta la casella amb la llista de tots els presents en aquell moment. Comença a buscar l'àlies de la seva amiga Lucía, *LadyLucy*, experta informàtica i addicta al *Camelot*, quan al mig de la pantalla sorgeix d'improvís el text emmarcat d'un missatge privat. Que estrany, qui li envia es fa dir *Tíndalos*, i ell no sap de ningú que faci servir un àlies així. A més, no fa gaire temps que juga i el coneix poca gent. *Tíndalos*. El cas és que aquest nom li resulta familiar. Llegeix el text:

«Adreça: cnWLC4<D8A<UOooDDLDPQ'2348.
com

Usuari: zcb1000

Contrasenya: jj9e893qq—

Segur que no has experimentat mai res tan fort.

L'has encertat amb la teva compra. Passa-t'ho bé.
Lovecraft»

L'Álex, perplex, s'adona que li han enviat aquell missatge per error, i està a punt de tancar-lo i d'oblidar-se del tema. Al final el sedueix la curiositat: «Segur que no has experimentat mai res tan fort». Sona bé. A

quina misteriosa pàgina web condueix aquella adreça intraduïble? A més, aquell privat el signen com a *Lovecraft*, un dels seus autors de terror preferits, bona part dels relats del qual ha llegit d'una recopilació titulada *The Cthulhu Mythos*, que conserva a la seva habitació. Aleshores, una intuïció el colpeix i s'aixeca per atansar-se, coix com és, fins a la prestatgeria per buscar aquell llibre. Tan bon punt el localitza i té l'índex a la vista, repassa la llista dels contes que conté, i al cap de pocs segons els ulls se li claven en un de concret: *Els gossos de Tíndalos*. Guaita. Ara sap per què li ha sonat aquell àlies. No li costa gens recordar-se d'aquella narració, tracta d'uns animals espantosos que viuen en una altra dimensió i que representen el Mal. Mola.

Tot s'ofereix molt interessant. L'Álex continua dubtant, fascinat davant d'aquell text una mica sinistre superposat a la pantalla. Li acaben de facilitar la clau per entrar en algun lloc que deu ser una canya de veritat, la desaprofitarà? Amb divuit anys aquelles circumstàncies són massa temptadores. Finalment pren la determinació que només hi accedirà una vegada i en sortirà de pressa, i prou. No creu que li puguin dir res per això. A més, ha d'aprofitar que està sol a casa. Ara o mai. Al requadre del privat misteriós broten paraules noves:

«Has rebut la informació? Lovecraft»

Tíndalos s'ha tornat a confondre de destinatari? Allò és molt estrany, suposa que l'estan prenent per una altra persona. I per què aquell jugador signa tots els missatges amb *Lovecraft*? L'Álex ignora la pregunta

que li ha fet i, sense perdre més temps, apunta en un paper les dades del primer missatge, fent anar el ratolí amb agilitat per sortir de la pantalla del joc. Després, encara al cercador, tecleja l'estranya adreça per acabar prement l'*enter*.

Mentre l'ordinador processa l'ordre, l'Álex intenta endevinar com s'ha produït el malentès pel qual aquell *Tíndalos* li ha passat les claus. El desconegut, en el missatge inicial, no l'ha saludat ni s'ha entretingut amb presentacions, cosa que fa que el noi pensi que acaba de ficar-se en una conversa privada ja iniciada entre *Tíndalos* i el *Necronomicon* autèntic. Però, com és possible, si ell ha entrat amb aquell mateix àlies i cap xat n'admet dos d'iguals? L'única possibilitat que explica el que ha passat suposa una coincidència terrible: que just en entrar ell al xat, el veritable *Necronomicon*, aquell a qui ha usurpat el nom, hagi caigut de la xarxa, instants abans que *Tíndalos* li enviés unes dades per les quals, pel que semblava, havia pagat calés. I aquest últim continua sense adonar-se de la suplantació fortuïta. De moment.

En qualsevol cas, l'Álex no està disposat a quedar-se sense esbrinar què s'amaga en aquesta adreça que es ven. L'ordinador, al cap d'uns quants minuts, ja mostra la presentació: una fotografia de qualitat excel·lent en la qual es veu la porta d'un vell panteó que s'alça al mig de la foscor, tot molt tètric. No es llegeix cap títol ni cap nom. Això promet.

«Aquí dins hi ha d'haver alguna cosa molt forta», aventura l'Álex, mentre guia la fletxa del ratolí fins a situar-la damunt de la imatge d'un pom de pedra on es

distingeix la paraula *enter*. Tan bon punt hi fa clic, se li demana un nom d'usuari i contrasenya, informació que l'Álex copia del paper on la té apuntada, i després torna a prémer l'*enter* del teclat. Aguanta la respiració, desitjant que el contingut que està a punt de descobrir mereixi tantes expectatives.

Una hora més tard, amb el cos encongit davant de la pantalla i una atmosfera a la casa que sembla congelada, el rostre se li ha convertit en una màscara d'ulls envermellits que li couen de l'estona que fa que no parpelleja. Està al·lucinat i, sobretot, penedit d'haver-se colat en aquella pàgina web. Se li regira la panxa i té unes basques que amb prou feines aconseguix reprimir. Mai de la vida s'hauria imaginat les imatges tan atroces que se succeeixen davant dels seus ulls, recloses a la pantalla de l'ordinador i sota un so de fons d'uns sorolls inhumans que gairebé retorcen els petits altaveus de l'equip. La ment, com a mecanisme de protecció, s'esforça per no assumir-les, per argumentar que tot és un muntatge. Però, en el fons, sap que aquelles imatges no poden estar trucades. I vomita.

Acaba de rentar-se al lavabo quan una violenta apagada de llum sumeix la casa i el jardí en la foscor. L'Álex, malgrat l'àvida inquietud que el va consumint, perquè comença a ser conscient del que ha vist, sent un alleujament profund quan comprèn que, gràcies a aquella fallada elèctrica, l'ordinador deu haver emmutidit. «Tant de bo sigui per sempre», implora.

Tot seguit sent el soroll de la porta de casa, inconfusible per a ell, que fa quinze anys que hi viu. S'ha obert.

—Pare? —pregunta amb una veu tan dèbil que amb prou feines arrossega aire dels pulmons—. Sou vosaltres?

No respon ningú. Malgrat tot, a més dels brutals batecs del seu cor, arriba a captar presències estranyes que s'aproximen.